

דברי הימים

חדשות העבר

(1007 B.C.E)

גילוי 17

מחניים

כ"ג באב בתשנ"ג ליצירה

דברי הימים נאמנים למלך החוקי

אנו נסמכים להודיע לקוראנו שלאחר הפסקה של שלטת ימים אנו מחזקים את הופעת המלך ימים קשים ימי מבוכה ומבוסה והנה ירדו עלינו האויב ההדפס על שטחי גבעון בה הופיע העתון מאז חורבן שילה רק שניים מבין חברי המערכת אשר נזכרו לפתע לאורך מות שאול כי בעצם לבס נוסח אל אנשי דוד והנביאים אשר עמו רק שניים הציעו להעביר את העתון ליהודה. רוב העובדים בעתון הביעו את נאמנותם המחולטת לבית המלוכה החוקי מהיום ועד לשחרור שטחי מערב הירדן מידי הערלים. יופיע העתון בביתה הזמנית מחניים. העתון יהיה נאמן לה' אלוהי ישראל לבית שאול ולרוב העם. עד יבוא יום תם המיעוט מבני יהודה הפרושים מהעם היום — ישוב אל מלכו.

עד אשר תיכון המערכת מחדש בתנאים החדשים. ודאי יחולו ליקרים ועם הקוראים הטליוח. מחניים

ש א ו ל

אבל כבוד בישראל. הוכה צבא ישראל מכה קשה. שוב יושב פלשתי בערי ישראל. אבל כבוד בישראל. נפלו גבורים בעם. אבדו כלי מלחמה. היינו פרוזן. אבל כבוד בישראל. נפלה עטרת הראש. שאול מלך ישראל נפל בגבורים.

נפשו של העם יצאה למלך.

נפשו של המלך יצאה למען העם.

אתהוה בחורי ישראל אשר למדם לצאת לקרב.

אתהוהו בנות ישראל אשר הליבשם שני משלל אויבים.

המלך בהרהורי תונה לפני צאתו לקרב

אתהוה כל העם כי גולל חרפה. חרפת צאן-בלי-רועה; אתהוה כל שבטי ישראל. כי לא עשק את ישראל. לא הכביר עול על העם. היה מלך בישראל והיה כל שבט חי על פי דרכיו; היה מלך בישראל. ארמונות פאר לא בנה לו. בזהב וכסף לא התעטר. רצים לא רצו לפני מרכבותיו. לא נתקמו בו כל אשר נבא שחורות זה הנביא אשר את נפשו דבא והוא לא ידע על מה ולמה. על מה ולמה רדפוהו שמואל? על מה ולמה השפילוהו לעיני העם? מי הוריד את שאול שאולת? לא פלשתיים. אותם שנא ומפניהם לא פחד. ואף לא דוד.

אותו אהב ורק פחד מפניו. אולם זה הנביא אשר משוחת. הוא אשר ריפה את רחמי. הבעית את נפשו. הקדיר את מבטו. הרחיק רוח אלהים מעליו. ואין יודע על מה ולמה יצאה חמת הנביא על שאול? משע חנינת המלך העמלקי אחרי הבסת צבא עמלק? חטא הובת לאתר צפית שאול לנביא שבוע ימים? וכי שקולים אלה כנגד מפלת צבא ישראל. כנגד שעבוד העם והאקרי. כנגד מות גבורים. כנגד חלוקת העם? וכי כה כבדו העוונות?

והרי ראשון הוא למלכי ישראל. לא בן מלכים. מאחרי המתרשה גלקת למלך ועשרים שנה מלך. וכבוד הנחיל לעם על מה ולמה עזבוהו הנביא. נשחיתו אלהים? על מה ולמה ניתן להם לפלשתיים לשאת בצהלה את ראש שאול. בראשי חוצות עריהם? אלהים עזבוהו היעובוהו גם העם? אנשי יבש גלעד אמרו את דברם. גברי גלעד חרפו נפשם ונשאו באהבה רבה את נחיות מלכם לקבורה. כן ישא גם העם באהבה רבה את זכרו. זכר מלך ראשון. כן ישא גם העם את שאול בלבו. יגאלוהו מידי ערלים. יגאלוהו מקללת נביא מת בעיני-דוד. כי אף על פי שהיה נבוא מן העם משכמו ומעלה. לא התנשא על העם. הוא נשאר בקרבו. בקרבתו. וגם אם יעברו תלמידי שמואל הנביאים אל מחנה דוד. לא ימוש זכר שאול מהעם. לא תימחה גבורת המלך הראשון. גבור גלעד. גבור מכמש וגיבור הגלבע.

במערכה נואשת למרגלות הגלבע

שאול ושלשת בניו נפלו בגבורים

רכב-הברזל של הפלשתים הביס את צבאות-ישראל; - מפקד הצבא אבנר בן-נר וכן המלך איש-בשת ניצלו

הי. לאחר שנפלו אבנר ומלכי שוע ציחה שאול לאבנר לסגת עם שני הבנים הנותרים. יהונתן טרב בתוקף אין הוא רר זה למלך - אחר מפלה זו - אמר. איש-בשת ניאות לסגת לא הועילו כל הפצרותיו של אבנר להשאיר. לא היכון הממלכה בידי איש-בשת מול דוד בלי איש כפון - אמר שאול. לך והמלכת את בני. עוד שעות אחדות נמשך קרב האיש על הגלבע. אחר החמיס פגע בו ידי הערלים הפלשתיים.

איש-בשת הומלך על כל ישראל

המלך הצעיר נשבע לגקום את נקמת אביו ואחיו. - אבנר מוקיע בהריפות את דוד

בנוכחותם של זקני אפרים ובנימין, ראשי שבטי עבר הירדן המזרחי ושבטי הצפון, בנוכחותם של כוהני בית-אל מצאצאי חפני בן עלי הכהן הגדול אשר בשילה ובפיקודו של אבנר בן נר שר צבא ישראל, הומלך איש-בשת, בנו הרביעי של שאול, למלך על כל ישראל.

סכס ההכתרה התקיים ליד המזבח הקדום אשר במתנח. האויבה היתה דומתו אבל. דברי התפלה וקריאת "יהי" התערבבו בקולות בני מלך דוד דממת מוח סיפור אבנר בן נר על שעותי האחרונות של שאול ועל פקודתי האחרונה, לו לאבנר.

היהודים מפלגים את בית-ישראל

דוד הומלך בחברון; - תלמידי שמואל מסתמכים על הנביא המת; - גם מלך גת במברכים...

הברון. בנוכחות זקני שבט יהודה ושמעון, שני הנביאים גד ונתן ואביתר הכהן משרידי כוהני נוב הומלך היום דוד למלך בחברון. גו הנביא קרא מעל מגילת דברי צהרה של שמואל הנביא אשר משח בכיבוד עוד בחייו את דוד למלך. אחרי ההכתרה קרא דוד כפרסו על הגבל את קנתו על מות שאול ויהונתן (את בניו האחרים של שאול לא הכיר).

נערי-גלעד הורידו גופות שאול ובניו מחומת בית שאול

יבש גלעד. בפעולת לילה נועזת ביותר הצליחה יחידת צעירים ישראלים מיבש גלעד להגיע עד חומת בית שאול, לטפס בה ולהוריד מעליה את גופות שאול ושלשת בניו, שהוקעו על החומה למען יראו אותם בני ישראל מכל עבר. גופתו של שאול היתה כרותת ראש.

מיו כהגיע הידיעה מאנשי עבר הירדן המערבי שראו בעיניהם את גופת המלך כרותת-ראש מוקעת על חומת בית-שאול, התלכדו צעירי יבש-גלעד. אשר בגלל גילם הצעיר לא צורפו עיני לחיילי שאול, והחליטו להקבור את גופת המלך ובניו. צוות, וצוות הם יצאו בשעות היום וללא זשק כלשהו. כדי לא לעורר תשומת לב המשמרות הפלשתיים המסיירים בכל הסביבה כדי לבקר את שרידי הצבא הישראלי ולאסוף זשק ושלל. רק עם דדת החשיכה התלכדו שוב לפני חומת בית שאול. קבוצה מיוחדת שהיא מארבים במערות מפני משמרות העיר הסובבות את החומות. האחרים עלו בהר התלול ובעקדם נער על כתפי רעתו הגיעו לטפסת הוורידון לאס לאט, כשאפלת הלילה המעונן בעורם.

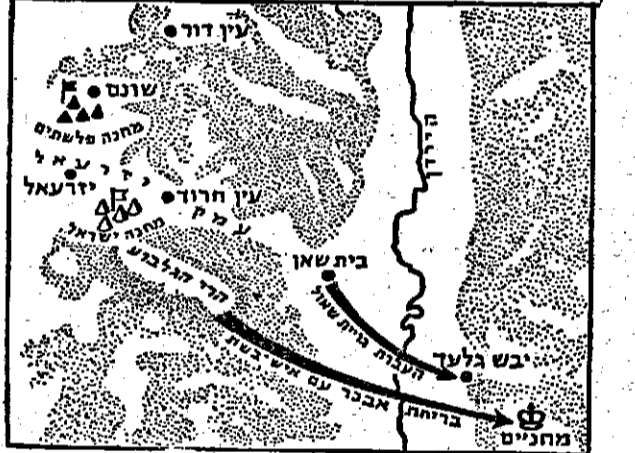
ככלי להעלות אורי, וכרגלים יד מות הם החלו לצעד בין שיחים הרחילים מלא קוצים. הגופות עטר מות סיניים אוריים ומסולות על

בדו עץ. בהגיעם לירדן חצו אותו בסירה שהכניסו כמקדו יום. עם שחר הגיעו ליבש ובאן קבור את מלכם ובניו מחמת לאשל.

אבנר לנערי יבש:
הצלתם את כבוד ישראל
מחניים. לאחר סכס ההמלכה התאבדו כפני אבנר בן נר עש רים. נערים בני המשפחה - ששעשרת תורדו לו על העב' רת גופות המלך ובניו וקברו רתם. מיעוט שר הצבא ניגדו דמעת חמות.

אי-שם בהרי-גלבע (מאת גליה. דברי הימים) בקרב נואש למרגלות הגלבע ניגפו שלשום צבאות ישראל לפני כוחם העדיף והמצוייד יפה של החילות המאוחדים של כל ערי פלשת. שאול מלך ישראל ושלשת בניו יהונתן, אבינדב ומלכי-שוע נפלו בקרב. צעיר הבנים איש-בשת ניצל על ידי מפקד הצבא אבנר בן נר, שהגיע עם יורש העצר למחניים, אחרי שהצליח להחליץ מהחזית ולצלוח את הירדן. אלפי הרוגים ישראלים מוטלים על מורדות הגלבע ובעמק. שרידים מעטים ברחו אל הרי אפרים או לעבר הירדן מזרחה.

צבא הפלשתים חתם בתקפת קשה חומת הכרזל של החיילים אוריה כצאתו מבסיסו בשונם. רכב יב הוף את הישראלים ההרה. רכב הכרזל הטיל אימים על שורות ישר. הכרזל אמנם נצטר, אך מעתה הת

שדה הקרב למרגלות הגלבע

ראל, שנתפזרו לצודים ברוחב הש' הפלשתים. דוד, מטר חזים התל לידת. או רובם נהרגו על ידי המגינים שחילי ישראל אומנו להשמש כהם בורר וזת רבה. אולם מאחורי רכב הכרזל החקרב תיל הרגלים הפלשתי. כילו עוטה ברזל ונושא כידונים ארוכים וחציבות ברזל. חצי ישראל כמעט לא פגעו בהם. כוח המחץ של האר

לא יסוג מלך ישראל...

שאול צעד לקראת המוות

אבנר מתאר את האסון
אבנר בן נר השמיע באז-ני זקני מחניים את הכשור-רה המרה על מות המלך ומפלת הצבא.

העמיתו ברעג האחרון - אמר אבנר - לבנור את האסון. לא היו כל סיכויים לנצחון על דוד התנב שות ישירה. הפלשתים ניסו את כל כוחותיהם ואת כוחות בעלי בריר הם מצרי כנען, בור וואר. המלך לא נתן תגובה לעיניו כל הלילה. הוא חזר ממסע-לילה עם שחר עיף רוע. כל תחנוני ונימוקי לא השפיעו עליו. לא יסוג מלך ישראל חרבו. שאול לא השוב לבונתי אמר. ומציינו נבט היאשו מצב רוחו לא נעלם מעיני מפקדי הצבא. כולם נאמנים היו לו. אך איש לא האמין בנצחון.

גם כשברור היה שהמערכה אכר דה ומי שלא ימלט יפול. נשאריו רוב החיילים סביב שאול כחומת בצורה. לא אחר הפיל את גופו בכותנה החלה לקלוט חץ שפע לעבר המלך. ברעג האחרון ניסיתי עוד להשי פיע על המלך שיסוג דרך גיא נסי גר ויקים צבא חוש בכנר הירדן.

דברי הימים

חדשות העבר

חברון

כ"ג באב בתשנ"ג ליצירה

(1007 B.C.E)

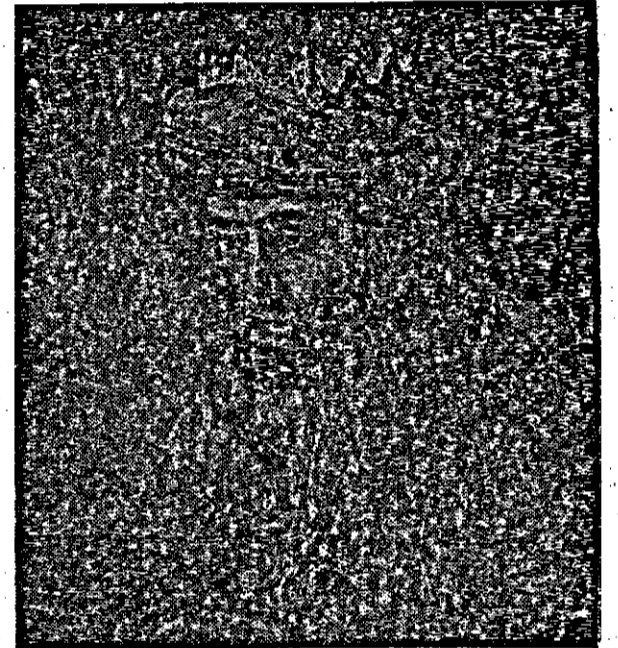
באירת אבל על תבוסת הגלבו

דוד בן ישי - מלך משיח ה'

הכהן הגדול אביתר שם את כתר המלוכה על ראש בית הלחמי ויואב בן צרויה חגר למתניו את חרב גלית

חברון (מאת סופר דברי הימים)

ליד מזבח שהוקם מול מערת המכפלה, היא מקום קבורת האבות, הוכתר אתמול בכתר המלוכה דוד בן ישי מבית לחם, אשר נמשח בשמן המשחה עוד על ידי שמואל הנביא, כפי שהעידו בפני קני העם שני הנביאים גד ונתן. את כתר המלוכה

למחשבת על צבוח המלך ביום שמחתו

שם על ראשו של דוד, אביתר הכהן הגדול מיניצולי נוב עיר הכהונה, אשר דואג האדומי עשה בה טבח בשליחות שמואל. אביתר היה חגור אפור. את חרב גלית חגר למתני דוד יואב בן צרויה, ראש גדודו המפורסם של דוד, אשר הכה את עמלק.

דוד בן ישי, שהוא בן שלשים הערב את דודי חברון והצריח את יום הגיע לחברון אתמול בבוקר כשהוא חגור שק. צועד ומקונן על פות שואל אנשי חברון לא האמינו למראה עיניהם כי חשב שדוד יפיע בתרועות שמחה. רב היה הרושם שעשתה החדשה על הרגליו של העמלקי, מביא הבשורה הרעה והמתאמר בכך ששלח את ידו בשואל. אביתר הכהן הגדול מינס בשעות

משפחת דוד חזרה ממואב

בידולתם (מאת סופר דברי הימים) כל משפחתו של דוד - אביו, אמו, נשי אחיו וכל הטף של הבית - למעלה מתשעים נפש, חזרו היום מגלותם ממואב, בה מצאו מחסה בימי רדיפת שמואל את דוד.

כוכר העביר דוד את כל משפחתו ליריחו, שם נשחטו ונפגמו. חזרו חזרה ונפגמו. חזרו חזרה ונפגמו. חזרו חזרה ונפגמו. חזרו חזרה ונפגמו. חזרו חזרה ונפגמו. חזרו חזרה ונפגמו. חזרו חזרה ונפגמו. חזרו חזרה ונפגמו. חזרו חזרה ונפגמו. חזרו חזרה ונפגמו.

גם בצור מלך חדש

הוא עזר העיר שליה לגולה בשנים האחרונות הוא גם שלט על כל ערי כנען שלאורך התוף (צידון, גבל) המליכה את השם מלך השוכן את אביבנל שם בנו כוכור יורש העצר הידוע.

דברי הימים נאמנים למשיח ה'

אנו שמחים להודיע לקוראנו שאנחנו הפסקנו על משלח ימים אנו מודיעים את הפועת העתון. הופעתו נפסקה עם התחלת המלחמה כשהלוחות הפלשתים עלו מכל עבר וקרבו גם לבנועו בו הופיע העתון מאז חזרבו טילה. עם מותם של שאלו ובניו ועם פלשת ישראל הוכרז לעני כל כי אכן טרה רוח ה' מעל שאלו וביתו מאז עזב אותו שמואל נביא האלהים. מאז נמכרו בפקודתו כוהני אלהים בובב. מאז דף על לא עוול בכפיו את דוד בן ישי מושיע ישראל מיד גלית וסיד עמלק. כוהנים לזרים ונביאים הכירו בודח כמשיח ה' כי משאו שמואל.

הצבי ישראל על במותך חלל

הצבי ישראל על במותך חלל. ה' יקרא על צבאות שמיים ויגיד את שמו של מלך ישראל. ה' יקרא על צבאות שמיים ויגיד את שמו של מלך ישראל. ה' יקרא על צבאות שמיים ויגיד את שמו של מלך ישראל.

גנות ישראל על שאלו גלית. ה' יקרא על צבאות שמיים ויגיד את שמו של מלך ישראל. ה' יקרא על צבאות שמיים ויגיד את שמו של מלך ישראל. ה' יקרא על צבאות שמיים ויגיד את שמו של מלך ישראל.

ארמים מתקדמים דרומה

ארם צובא בלעה את ארם דמשק

הדרעור שואף לאחד את שבטי ארם למלוכה גדולה. דמשק נוכחה ירידת ארמים. הדרעור בן רחוב מלך ארם צובא השתלט במחיה יד אחד על דמשק וכל מדינות ארם מצבאותיו פנה מערבה אל ארץ הל-בנות, בעוד שחלק אחר פנה מורחה אל תדמור. לאחר הירידה הגדולה של מלכות אשור שמלכה אשורביה השני נטו שליח-דוד הגיע ליבש-גלעד.

לשמינת דם ארם בישראל רבים מד אויבים מתוך מלשת ארם ועמו, כולו אורבות לשמן דם זה. הוא מלך במתנים ויחא מלך בחב רון תואש אשר ה' רוצה בו הוא ילית דרכו ישיע את ישראל ויש

העמלקי שהתפאר ברצה שאול - להורג דוד וזעזע מן הבשורה על השואה בגלבו

צקלג (נתמחה). שעות מספר בלבד לאחר שובו של דוד מהנגב, שם הכה את העמלקים שוק על ידך, הגיע איש עמלקי משדה הקרב על הגלבו ובישר לדוד את הבשורה על מפתח צבא ישראל ומות המלך ובניו. העמלקי הביא עמו את כתר הזהב של שאול וסיפר שהוא כמו ידי המית את שאול, אשר הפציר בו לשים קץ לחייו מכיון שהיה פצוע ועייף עד מותו.

עמלק: לא נבליג עוד! דוד מסכן את שלום האזור

איש שם-נגב. ראשי העמלקים התכנסו לדיון דחוף לאחר התנפלותם האחרונה של דוד וגודו. מחשש התנפלות פתע של יחידות חייליו של יואב בן צרויה, מקום הפגישה בסודי סודות. החלטו יצאה משלחת לעזר אולם המעמקים אדם תולים תקות רבות במלחמה. המפקדים אותו מתי, שולחם חזר ברזל לזריבו דוד. המלחמה לעמלק בישראל מודו דוד - אומרת ההלחמה של ראשי העמלקים - לא אגונה הפשיצים את גבולות שבטי ישראל - כוכור תיל של דוד אינם מניחים לנו יומם ולילה אין בית בקרחה שלא יפגא בנ מרכושנו. שאול הליבש את בנות

דואג האדומי נמלט האיש שעשה את הטבח בכונה נוב ברח מפחד נקמתו של דוד

גלגל. למחרת המפלה בגלבו נראה כאן אדום מי מוזין בלוחית שלשה עמלקים כשהם באים מהצפון ועוברים ביעף את הירדן דרומה. אחד מאנשי גלגל הכיר באיש, אף על פי שהליט את פניו, את דואג האדומי הזכור לשמצה מטבח כוהני נוב.

דוד דורש להחזיר לו את מיכל

דוד שלח אגרות תקיפה למתנבים שבה תבע להחזיר אל ביתו את מיכל בת שאול אשר נל-קחה ממנו וניתנה לאחור. יואב בן צרויה אפר לשליח שיוסף בעל פה לזכר האגרת שאם לא תושב מיכל לדוד, ימצא בני אביה את מקום מחבואו ויבא אתה ולו במחיר דמים, כי לא יעשה בן ישראל, שתנתן אשת איש לאחר. גם זאת ידוע - אמר יואב - שנמשה של מיכל דבקה לאהבה את דוד, ולא מרצונה הלכה אחר האיש האחר.

אביו דרש לאסור מלחמה על מתנבים אביו בן צרויה דרש לעלות למלחמה על מתנבים כדי לאחוז את כל שבטי ישראל בכתר דוד. אולם נתן הנביא צער בו על הקריאה

ריום מעומק לבו. בכיו דבק בכל את בנביו, - ישב על הארץ. כיסה אנשיו אשר סביב וחיס מהר עלתו באמר את ראשו וכה בכי המרר כל צקלו בלילה בוראה, אשר השכיר

עוד שמואל הנביא על מות שאול. כן ביקש דוד לדעת כל פרט ופרט מרגעיהם האחרונים של ידו נתן ושואל. על מות יהונתן לא ידע העמלקי לספר הרבה, לעומת זאת מטר שדומן לקרבת המקום ברוב בו נשען שאול על חנינתו בשעה ששלשמים מפיסים את הגבעה מכל עבר ומרגיעים על המלך השותת דם. המלך הפציר לעמלקי, שהציג את עצמו כאחד מאנשי מלכישוע בנו, שיפגע בו וישיטתו. ואכן מלא העמלקי - לפי עדותו - אתו בק שם המלך, המתוח והנה כחרו של המלך ואצעות, הנהג אשר הודיע מרגע זה פרץ דוד בקריאה מועזת:

אין לא יצאת לשלוח יד לשחת את משיח ה'! העמלקי בדה והחל מבגמם בל שונו. מבגמו בו, ברצונו של מלך ישראל ד - קרא דוד. יואב בן צרויה עקם לסימן דוד שלף חרבו וקפץ את העמלקי שברצו האחרון עוד נטה להציל את גופו ולהכניס את עדותו עצמו כשותף במעצ: לא... לא הרר... שיקרתי... אולם איתו את המעורר. חרב יואב פגעה בו והוא נפל מת.

כותבי דוד אין גתנים אפס בשר פרוו של העמלקי. הרעה היא שהוא מצא את גופת שאול לפני שהגיעו אליו מלשמים. לקח את הבתר המאצצה להביאם אל דוד ואת החר מר הפציר. כי חשב באחילונו שימצא חן והסד בעיני דוד על המעשה. המלך החוש שדורך על ידי שאול יורמם אותו, את מכה שאול, למשהו כבודו בבואו ישראל. אכן נתאכזב מרה גם אם לא הרר את שאול, בן מות האיש על עצם התנארותו במעשה זה.

פלוש שאול - לאבנר

נבעת שאול. שלשה יללים מחיל אבנר בנרו וחיפזו את מלך עם שחר - לפני היבנס חיל המלשמים לעיר - הוציאו את מביית שאול את דבשה בת איה, מלבושו של שאול, עם ילדיה. תחילה חשבו שהיא מובאת אל איש-בשת אולם צונו בן נוצע שאבנר בן גי כצצו נתן את עינו בימה שבטי שאול והביאה לאלוהי הזמנים אשר במתניהם.

לשמינת דם ארם בישראל רבים מד אויבים מתוך מלשת ארם ועמו, כולו אורבות לשמן דם זה. הוא מלך במתנים ויחא מלך בחב רון תואש אשר ה' רוצה בו הוא ילית דרכו ישיע את ישראל ויש

העמלקי שהתפאר ברצה שאול - להורג דוד וזעזע מן הבשורה על השואה בגלבו

צקלג (נתמחה). שעות מספר בלבד לאחר שובו של דוד מהנגב, שם הכה את העמלקים שוק על ידך, הגיע איש עמלקי משדה הקרב על הגלבו ובישר לדוד את הבשורה על מפתח צבא ישראל ומות המלך ובניו. העמלקי הביא עמו את כתר הזהב של שאול וסיפר שהוא כמו ידי המית את שאול, אשר הפציר בו לשים קץ לחייו מכיון שהיה פצוע ועייף עד מותו.

עמלק: לא נבליג עוד! דוד מסכן את שלום האזור

איש שם-נגב. ראשי העמלקים התכנסו לדיון דחוף לאחר התנפלותם האחרונה של דוד וגודו. מחשש התנפלות פתע של יחידות חייליו של יואב בן צרויה, מקום הפגישה בסודי סודות. החלטו יצאה משלחת לעזר אולם המעמקים אדם תולים תקות רבות במלחמה. המפקדים אותו מתי, שולחם חזר ברזל לזריבו דוד. המלחמה לעמלק בישראל מודו דוד - אומרת ההלחמה של ראשי העמלקים - לא אגונה הפשיצים את גבולות שבטי ישראל - כוכור תיל של דוד אינם מניחים לנו יומם ולילה אין בית בקרחה שלא יפגא בנ מרכושנו. שאול הליבש את בנות

דואג האדומי נמלט האיש שעשה את הטבח בכונה נוב ברח מפחד נקמתו של דוד

גלגל. למחרת המפלה בגלבו נראה כאן אדום מי מוזין בלוחית שלשה עמלקים כשהם באים מהצפון ועוברים ביעף את הירדן דרומה. אחד מאנשי גלגל הכיר באיש, אף על פי שהליט את פניו, את דואג האדומי הזכור לשמצה מטבח כוהני נוב.

דוד דורש להחזיר לו את מיכל

דוד שלח אגרות תקיפה למתנבים שבה תבע להחזיר אל ביתו את מיכל בת שאול אשר נל-קחה ממנו וניתנה לאחור. יואב בן צרויה אפר לשליח שיוסף בעל פה לזכר האגרת שאם לא תושב מיכל לדוד, ימצא בני אביה את מקום מחבואו ויבא אתה ולו במחיר דמים, כי לא יעשה בן ישראל, שתנתן אשת איש לאחר. גם זאת ידוע - אמר יואב - שנמשה של מיכל דבקה לאהבה את דוד, ולא מרצונה הלכה אחר האיש האחר.

אביו דרש לאסור מלחמה על מתנבים אביו בן צרויה דרש לעלות למלחמה על מתנבים כדי לאחוז את כל שבטי ישראל בכתר דוד. אולם נתן הנביא צער בו על הקריאה

העמלקי שהתפאר ברצה שאול - להורג דוד וזעזע מן הבשורה על השואה בגלבו

צקלג (נתמחה). שעות מספר בלבד לאחר שובו של דוד מהנגב, שם הכה את העמלקים שוק על ידך, הגיע איש עמלקי משדה הקרב על הגלבו ובישר לדוד את הבשורה על מפתח צבא ישראל ומות המלך ובניו. העמלקי הביא עמו את כתר הזהב של שאול וסיפר שהוא כמו ידי המית את שאול, אשר הפציר בו לשים קץ לחייו מכיון שהיה פצוע ועייף עד מותו.

עמלק: לא נבליג עוד! דוד מסכן את שלום האזור

איש שם-נגב. ראשי העמלקים התכנסו לדיון דחוף לאחר התנפלותם האחרונה של דוד וגודו. מחשש התנפלות פתע של יחידות חייליו של יואב בן צרויה, מקום הפגישה בסודי סודות. החלטו יצאה משלחת לעזר אולם המעמקים אדם תולים תקות רבות במלחמה. המפקדים אותו מתי, שולחם חזר ברזל לזריבו דוד. המלחמה לעמלק בישראל מודו דוד - אומרת ההלחמה של ראשי העמלקים - לא אגונה הפשיצים את גבולות שבטי ישראל - כוכור תיל של דוד אינם מניחים לנו יומם ולילה אין בית בקרחה שלא יפגא בנ מרכושנו. שאול הליבש את בנות

דואג האדומי נמלט האיש שעשה את הטבח בכונה נוב ברח מפחד נקמתו של דוד

גלגל. למחרת המפלה בגלבו נראה כאן אדום מי מוזין בלוחית שלשה עמלקים כשהם באים מהצפון ועוברים ביעף את הירדן דרומה. אחד מאנשי גלגל הכיר באיש, אף על פי שהליט את פניו, את דואג האדומי הזכור לשמצה מטבח כוהני נוב.

דוד דורש להחזיר לו את מיכל

דוד שלח אגרות תקיפה למתנבים שבה תבע להחזיר אל ביתו את מיכל בת שאול אשר נל-קחה ממנו וניתנה לאחור. יואב בן צרויה אפר לשליח שיוסף בעל פה לזכר האגרת שאם לא תושב מיכל לדוד, ימצא בני אביה את מקום מחבואו ויבא אתה ולו במחיר דמים, כי לא יעשה בן ישראל, שתנתן אשת איש לאחר. גם זאת ידוע - אמר יואב - שנמשה של מיכל דבקה לאהבה את דוד, ולא מרצונה הלכה אחר האיש האחר.

